

Arrest

nr. 278 729 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische grootvader.

1.2. Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. nr. 225 445 van 30 augustus 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 21 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten inzake de aanvraag van 29 augustus 2018. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. nr. 239 435 van 4 augustus 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 5 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 257 742 van 7 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 26 oktober 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische grootvader.

1.9. Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.10.2021 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornaam: V.

Nationaliteit Armenië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Ijevan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader, de genaamde A. V. [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid van de wet van 15/12/80.

De aanvraag werd reeds geweigerd d.m.v. bijlage 20 dd. 28.02.2019. Deze beslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest nr. 225.445 dd. 30.08.2019 (betekend op 03.09.2019). Een nieuwe weigeringsbeslissing werd genomen dd. 21.02.2020. Deze beslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest nr. 239.435 dd. 04.08.2020 (betekend op 07.08.2020). Op 5.02.2021 werd er opnieuw een weigering genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV bij arrest nr. 257 742 dd. 7.07.2021.

Artikel 40 ter, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 stelt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 Mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van

toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° de Belg gezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...).

Bij de nieuwe aanvraag gezinsherenging worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW dat verklaart dat gezinsleden geen financiële steun aanvroegen bij OCMW Antwerpen tot heden (17.09.2021)
 - Ziekenkostenverzekering van de gezinsleden
 - Verklaring van de genaamde N.A. dat de referentiepersoon (zijn vader) zijn eigendom betreft en sedert 01/01/2018 hiervoor geen huur betaalt + aankoopakte van de woning
 - Verklaring op eer van de moeder, Stortingen via Moneytrans,...
- Bestaansmiddelen: op naam van V.N. [...]: (moeder van betrokkene)
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur van tewerkstelling bij [...] dd. 24/08/2016: loonfiche van 1/2021 tot 10/2021,

Vaste en variabele kosten (voor het maken van een behoefteanalyse):

- Tussentijdse of voorschotfacturen Engie en Waterlink, op naam van moeder betrokkene;
- Stortingsbewijzen Orange 20.07.2021, 16.08.2021, 20.09.2021, 21.10.2021, 22.11.2021, 20.12.2021, maar niet duidelijk wie de betalingsopdracht gaf.

Bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon: A.V. [...] grootvader (referentiepersoon)

- Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2020
- Bewijzen van de stortingen van het pensioen op de rekening van de referentiepersoon in 1/2021 tot 10/2021
- Fiscale fiche aanslagjaar 2021 (inkomsten 2020) Federale Pensioendienst dd 16.12.2021 (belastbare uitkeringen gedurende het jaar 2020)
- Personenbelasting dd 20.12.2021 inkomsten 2020 (aanslagjaar 2021)
- Overzicht samenstelling pensioen referentiepersoon voor september en oktober 2021. 834,47 Euro van het pensioen bestaat uit Inkomensgarantie Ouderen en wordt dus niet mee in rekening gebracht bij het bepalen van de bestaansmiddelen.

Bestaansmiddelen van betrokkene zelf:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur dd 17.11.2021 op naam van betrokkene.

Welnu, er moet, vooreerst, worden benadrukt dat uit de raadpleging van Dolsis, de databank van de Sociale Zekerheid met informatie over de loopbaan van natuurlijke personen, blijkt dat betrokkene al sinds 27/11/2018 tewerkgesteld is, op heden dus ruim drie jaar. De vaststelling dat hij al geruime tijd tewerkgesteld is, getuigt weliswaar van de wil om zich te integreren en zelfstandig-voorzijn onderhoud in te willen staan, maar valt niet te rijmen met zijn herhaalde aanvragen gezinsherenging, waarin hij blijft voorhouden ten laste te zijn van zijn grootvader.

Sowieso heeft het er alle schijn van dat de grootvader, de referentiepersoon, niet in staat geacht kan worden om iemand van zijn kinderen en/of kleinkinderen ten laste te nemen. De referentiepersoon geniet immers pensioen. Maar liefst 834,47 Euro van het pensioen bestaat echter uit de zogenaamde Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO), die niet kan weerhouden worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. IGO is immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 dec. 2020 van de Raad van State. In het arrest nr. 249.459 van 16 jan. 2021 bekrachtigde de RvS nogmaals deze zienswijze.

Dit impliceert dat de referentiepersoon maandelijks slechts tussen de 400 en 500 Euro overhoudt, niet enkel om voor zijn eigen onderhoud in te staan, maar dus ook om betrokkene ten laste te nemen. Van de referentiepersoon is enkel geweten dat hij geen kosten zou moeten betalen voor huisvesting (hij woont in bij zijn familie die een pand kocht), maar voor het overige legt hij geen documenten over van zijn bestedingspatroon. Er worden enkel bewijzen van kosten voorgelegd door de moeder van betrokkene. Zij betaalt onder meer water, gas en elektriciteit. Eén van de gezinsleden betaalt maandelijks een factuur aan Orange, maar het is niet duidelijk om wie het gaat. Betrokkene geeft dus geen afdoende zicht op de uitgaven van de referentiepersoon. Het is echter sowieso niet aannemelijk dat de referentiepersoon voor

zijn eigen onderhoud kan instaan én daarbij nog betrokkene ten laste kan nemen. Dit met een luttele 400 à 500 Euro. Weze herhaald dat betrokkene zélf bestaansmiddelen genereert uit arbeid. Wat betreft het inkomen van de moeder van betrokkene, dit kan evenmin in rekening genomen worden. Er kan immers geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd. Het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Er werd hiervoor reeds beargumenteerd waarom de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De afhankelijkheidsrelatie is helemaal niet aangetoond, integendeel, betrokkene is duidelijk niet afhankelijk van zijn grootvader om in zijn levensonderhoud te voorzien. Geen van de voorgelegde stukken doet afbreuk aan deze vaststelling.

Het is de Dienst Vreemdelingenzaken die bevoegd is om iemand verblijfsrecht te verlenen of niet. In de wet van 15.12.1980 is er voorzien dat voor zover betrokkene, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, hij het verblijfsrecht kan bekomen. Omgekeerd is dit echter niet voorzien. De referentiepersoon is immers houder van de Belgische nationaliteit. Indien hij niet meer zelfstandig zou kunnen wonen, kan hij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door allerlei organisaties die hen het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bv. familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen, beroep doen op een poetsvrouw wegens medische redenen.

Geen van de voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt

“- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 ter vreemdelingenwet juncto art. art. 42, §1, tweede lid vrw.

- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466;

RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Regelmatigheid van een administratieve beslissing - toepassing op de feitsituatie in casu

Ten eerste dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om

deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verzoeker heeft zijn aanvraag geactualiseerd met diverse pertinente stukken waarvan een attest van de Federale Pensioendienst. Verwerende partij verwijst zelf in de bestreden beslissing naar de pensioenfiche 281.11. Tevens werden de inkomstenbronnen van alle gezinsleden van verzoeker aan het administratief dossier gevoegd. In het bijzonder werden de inkomsten van de moeder, broer, zuster en huidige Nederlandse partner van verzoeker toegevoegd, waarmee totaal geen rekening mee werd gehouden.

Uit een nadere lezing van deze fiche 281.11, blijkt immers dat de grootvader van verzoeker een gemiddeld bedrag van 5324,77 Eur heeft verkregen als een wettelijke pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd. Deze stukken worden in bijlagen hernomen. Er wordt tevens de maandelijkse stortingsbewijzen naar voren gebracht (zie bijlagen nogmaals).

Verwerende partij stelt bijgevolg dat het niet uitgesloten is, dat de pensioen van de grootvader van verzoeker uit een volledige IGO bestaat. Deze zienswijze is in strijd met de fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van de pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit een IGO bestaat. Dit Pensioenfiche 281.11 werd al reeds aan het administratief dossier gevoegd.

Dit element volstaat an sich om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien bijgevolg de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding aangaande de samenstelling van het pensioen van de Belgische referentiepersoon.

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feituituatie in casu

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de huurinkomen in hoofde van de Belgische referentiepersoon dewelke tevens aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Niettegenstaande dat verzoeker bij het initieel verzoek de actuele stortingen heeft toegevoegd, blijkt uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag ab initio dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurde handelspand. Deze bron van inkomsten worden weeraal ten onrechte uit het dossier geweerd.

Tevens werden de inkomsten van de moeder, broer, zuster en huidige partner van verzoeker volledig ten onrechte buiten beschouwing gelaten. Deze inkomen maken integraal deel uit van hetzelfde huishouden en verwerende partij diende deze inkomen - dewelke deel uitmaken van verzoeker zijn integraal gezin - in aanmerking te nemen. De Belgische grootvader staat dus niet in voor de levensonderhoud van al zijn kinderen en kleinkinderen, aangezien deze allen zelf over een inkomen beschikken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De verblijfwet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loei*.

Bijgevolg kunnen ook inkomsten van de moeder en de andere gezinsleden van verzoeker in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwoont met hun Belgische grootvader en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van zijn IGO - tevens deels een volwaardige pensioen ontvangt; dat de moeder van verzoeker een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; dat verzoeker stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten. Dat verzoeker zijn broer, zuster en huidige Nederlandse partner allen op hetzelfde adres woonachtig zijn en ieder van hen over een maandelijkse inkomen beschikt (zie bijlagen).

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit huur en de inkomsten van de moeder 1 RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; 30 maart 2012, Rev.dr.étr. 2012, 78; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121. van verzoeker en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoeker zijn grootvader en moeder volledig buiten beschouwing gelaten.

Ingevolge de bijgebrachte stukken - dewelke niet worden betwist door verwerende partij - kon verwerende partij volkomen het onderscheid maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee de gelijkgestelde toelagen.

Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg [RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718].

De wet van 4 mei '2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]"*

Artikel 40bis, §2, 3° van dezelfde wet bepaalt:

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
[...]"*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen n[...]"

Verzoeker moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar aantonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zijn grootvader.

De verwerende partij stelt in eerste instantie vast dat verzoeker zelf al sinds 27 november 2018 tewerkgesteld is en dat dit niet te rijmen valt met zijn herhaalde aanvragen tot gezinshereniging, waarin hij blijft voorhouden ten laste te zijn van zijn grootvader. Verzoeker is duidelijk niet afhankelijk van zijn grootvader om in zijn levensonderhoud te voorzien, aldus de verwerende partij.

Verzoeker laat dit eerste motief volledig ongemoeid. Hij betwist niet dat hij al sinds 27 november 2018 tewerkgesteld is, wat ook blijkt uit het administratief dossier. Meer nog, hij heeft luidens de bestreden beslissing bij zijn aanvraag zelf een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van bepaalde duur van 17 november 2021 voorgelegd.

Waar de verwerende partij stelt dat de eigen tewerkstelling van verzoeker erop wijst dat hij niet ten laste is van zijn grootvader waardoor hij niet voldoet aan de in artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde cumulatieve voorwaarden, kan niet worden vastgesteld dat zij daardoor de toepasselijke bepalingen schendt. Uit het gegeven dat verzoeker over eigen inkomsten in België beschikt kan redelijkerwijze worden afgeleid dat hij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373). Er valt daarbij overigens nog op te merken dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn middel melding maakt -in het kader van zijn kritiek betreffende het tweede weigeringsmotief- van het feit dat de grootvader niet instaat voor het levensonderhoud van al zijn kinderen en kleinkinderen aangezien zij allemaal zelf over een inkomen beschikken. Hij verwijst daarbij enkel naar *“de inkomsten van de moeder, broer, zuster en huidige partner van verzoeker”*, en laat zijn eigen inkomsten onvermeld. Echter gaat verzoekers redenering dus ook op voor hemzelf, nu niet wordt betwist dat hij een eigen tewerkstelling -en dus inkomsten- heeft, zodat ook hij niet ten laste is van zijn grootvader.

Aangezien verzoeker zijn tewerkstelling in België sedert meer dan drie jaar niet betwist en evenmin aantoon dat deze niet voldoende is om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij dus alsnog als ten laste van zijn grootvader zou moeten worden beschouwd, volstaat het eerste motief om de bestreden beslissing te schragen. In die omstandigheden moet geen verder onderzoek worden gevoerd naar de aard en het toereikende karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Derhalve heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet leiden tot het inwilligen van de verblijfsaanvraag. De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen – ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS